

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/267/2021
Identifikačné číslo spisu: 8600899979
Dátum vydania rozhodnutia: 29.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8600899979.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň 1/ X. B., rodenej I., narodenej X. Q. XXXX a 2/ M. H. I., rodenej B.X., narodenej XX. O. XXXX, oboch bývajúcich vo A. Š., T. X, proti žalovanému Slovenskému národnému múzeu - Múzeum ukrajinskej kultúry vo Svidníku, so sídlom vo Svidníku, Centrálna 258, zastúpenému advokátskou kanceláriou ALTER IURIS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Tolstého 9, IČO: 36 708 771, o určenie, že výtvarné umelecké diela autora, národného umelca M. Q. B., patria do dedičstva po nebohej M. B., vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4C/104/2000, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 9. januára 2020, sp. zn. 21Co/152/2018, 21Co/153/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 9. januára 2020, sp. zn. 21Co/152/2018, 21Co/153/2018 vo výroku II. z r u š u j e a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom (druhým v poradí) z 29. mája 2018, č. k. 4C/104/2000-838, v spojení s opravným uznesením z 28. augusta 2018, č. k. 4C/104/2000-915, určil, že v rozsudku vymenované umelecké diela národného umelca profesora Q. B. (narodného X. X. XXXX, zomrelého X. O. XXXX) - olejomalby č. 1-272, pastely č. 1-33, akvarely č. 1-49, kresby č. 1-82, grafiky č. 1-41 a monotýpie č. 1-102, boli v čase smrti M. B., rodenej R., narodenej X. X. XXXX, zomrelej X. B. XXXX, naposledy bývajúcej v M. - O., M. N. XX, v jej vlastníctve a tieto výtvarné umelecké diela patria do jej dedičstva. Žalobkyniam priznal voči žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením po zopakovaní dokazovania zmenil tak, že žalobu zamietol a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 257 C. s. p., v zmysle ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania,

ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. V tejto súvislosti uviedol, že do popredia vystupuje výrazne výnimočná povaha sporu a okolnosti sporu, za ktorých došlo k začatiu konania. Pôvodný žalobca K. B. bol v priebehu súdneho konania starobným dôchodcom a trpel zdravotnými problémami. Dedičia sa rozhodli pokračovať v začatom súdnom konaní, na čo odvolací súd prihladol.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu jeho výroku II. (o náhrade trov konania) podal dovolanie žalovaný. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. V dovolaní namietal prekvapivosť napadnutého rozhodnutia, keďže žalovaný nemal pred jeho vydaním procesný priestor vyjadriť sa k aplikácii ustanovenia § 257 C. s. p. Poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10) a nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 298/2018, II. ÚS 261/2018 a I. ÚS 153/2018, v zmysle ktorých strana v konaní musí mať možnosť vyjadriť sa k prípadnej aplikácii ustanovenia § 257 C. s. p. pred tým, ako bude súdom toto ustanovenie aplikované. V opačnom prípade dochádza k porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Odvolací súd žalovaného na takého vyjadrenie nevyzval, a teda o odvolaní rozhodol arbitrárnym a ústavne nesúladným spôsobom. Zároveň namietal nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v napadnutom výroku. Odôvodnenie rozhodnutia, v ktorom je ustanovenie § 257 C. s. p. aplikované, by malo byť precízne, pričom sa ex lege vyžaduje, aby boli v tomto konaní bezpečne preukázané skutočnosti, z ktorých sa jeho aplikácia vyvodzuje. Aplikácia ustanovenia § 257 C. s. p. predstavuje výnimku zo zásady úspechu v konaní. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo odôvodniť, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať znaky svojvôle. V odôvodnení napadnutého výroku rozsudku odvolacieho súdu podľa žalovaného absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre aplikáciu citovaného ustanovenia a dôvody v ňom uvedené ani nevyplývajú z vykonaného dokazovania. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. žalovaný uviedol, že odvolací súd správne vyložil ustanovenie § 257 C. s. p., avšak nesprávne ho aplikoval na skutkový stav. Dôvody, ktoré odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, nemožno považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyne sa k podanému dovolaniu v stanovenej lehote nevyjadrili.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je prípustné, a súčasne tiež dôvodné.

6. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

7. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ

uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalovaný vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. namietal nepredvídateľnosť a prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu vo výroku o náhrade trov konania, ako aj jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkom odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

14. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné.

15. V zmysle judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 387/2019) každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 C. s. p. a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Uvedená právna úprava priamo vychádza z predchádzajúcej právnej úpravy zakotvenej v § 150 O. s. p. Ustanovenie § 257 C. s. p. predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 C. s. p.) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 C. s. p.). Súd podľa neho nemusí zaviazať neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazať stranu,

ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010 či sp. zn. 3 MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 C. s. p. nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 C. s. p. preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 727/2000). Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1 C. s. p.). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch. Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 C. s. p. nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti. Na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené a ktorá strana ich má platiť; moderovať možno aj trovy zastaveného konania. Ak súd má v úmysle použiť moderačné právo alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (k zámeru aj k dôkazom). Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 C. s. p. a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd v prípade použitia ustanovenia § 257 C. s. p. je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia [rozsudok ESLP Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10), ako aj nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 46/13 a sp. zn. I. ÚS 1593/15]. Strana má teda právo byť explicitne vyzvaná, aby včas k prípadnej aplikácii § 257 C. s. p. vyjadrila svoje stanovisko. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo odôvodniť, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať znaky svojvôle. Aj podľa ustálenej súdnej praxe (napr. nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 119/03, či uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 67/2010) výnimočnosť použitia ustanovenia § 257 C. s. p., ako aj to, v čom súd videl, že išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, musí byť náležite odôvodnené (Števček, M.; Ficová, S.; Baricová, J.; Mesiarkinová, S.; Bajánková, J.; Tomašovič, M.; a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 940 - 943).

16. Zo spisu vyplýva, že odvolací súd pred aplikáciou ustanovenia § 257 C. s. p. nevytvoril žalovanému (ktorému by v prípade absencie jeho aplikácie vznikol nárok na náhradu trov konania podľa zásady úspechu) procesný priestor na vyjadrenie sa k jeho použitiu, a tento sa o jeho aplikácii dozvedel až z rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd preto konštatuje, že v rozsahu výroku o náhrade trov konania je rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodnutím prekvapivým, proti ktorému žalovaný nemal možnosť argumentovať, či sa k nemu vyjadrovať.

17. Vo vzťahu k žalovaným namietanej nepreskúmateľnosti napadnutého výroku rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd okrajovo pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka (strany) na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre

rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

18. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

19. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, z ktorého nemožno zistiť, akým spôsobom súd postupoval pri posudzovaní rozhodných skutočností v prejednávanej veci, nevyhovuje zákonným požiadavkám, ktoré C. s. p. kladie na obsah odôvodnenia rozhodnutia a v konečnom dôsledku takéto rozhodnutie zasahuje do základných práv účastníka súdneho konania, ktorý má nárok na to, aby bola jeho vec spravodlivo posúdená. Civilný súd je preto povinný svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, je povinný tiež zrozumiteľným spôsobom vysvetliť, ako a prípadne prečo sa určitou námietkou nezaoberal. Odôvodnenie rozhodnutia musí stranám konania umožňovať spoznať úvahy súdu, ktoré boli relevantné pre výsledok konania, a tým preskúmateľnosť súdneho rozhodnutia z hľadiska zákonnosti a vecnej správnosti. Pre presvedčivosť súdneho rozhodnutia je kľúčové, aby súdy reagovali na substantívne argumenty a námietky strán sporu a aby vysvetlili, prečo ich neprijali.

20. Obiter dictum (pre účely ďalšieho konania) dovolací súd uvádza, že výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania nespĺňa ani náležitosti riadneho a presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo odôvodniť, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať znaky svojvôle. Dôvody pre aplikáciu výnimočného inštitútu obsiahnutého v § 257 C. s. p. odvolací súd jednak neopiera o vykonané dokazovanie, a jednak ich ani bližšie nevysvetľuje s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci. Odvolací súd iba formalisticky odkazuje na výnimočnú povahu a okolnosti sporu, skutočnosť, že dedičia pokračovali v začatom súdnom konaní, či vek a zdravotné problémy pôvodného žalobcu (bez odkazu na výsledky prípadného dokazovania v tomto smere). Bude preto povinnosťou odvolacieho súdu v ďalšom konaní prípadný výrok o náhrade trov konania aj riadne odôvodniť.

21. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 420 písm. f) C. s. p., ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom rozsahu uznesením zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.) a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.). S prihliadnutím na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa najvyšší súd nezaoberal ďalšími, v dovolaní namietanými vadami.

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.